

חוליות

סדר הבאת העמר:

(ב-4 צלצול, הקהל מתאסף ע"י חדר האכל, מסתדרת תהלוכה: בראש ילדי הגן, אחריהם ילדים אגודתים ואחר כך המקהלה והקהל, יוצאים לשדה, אחד החברים מקבל את פני הבאים:).

בחדש הראשון בארבעה עשר יום לחדש בין הערבים פסח
ובחמשה עשר יום לחדש הזה חג המצות. שבעת ימים מצות תאכלו:

כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם וקצרתם את קצירה והבאתם את עומר ראשית קצירכם.

ובקצרכם את קציר ארצכם לא תכלה את פאת שדך לקצר ולקט קצירך לא תלקט לעני ולגר תעזב אותם.

ונתתי גשמכם בעתם ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פריו;

והשיג לכם דיש את בציר ובציר ישיג את זרע ואכלתם לחמכם לשובע וישבתם לבטח בארצכם -
ונתתי שלום בארץ, - -

ובני ציון גילו ושמחו כי נתן לכם את המורה לצדקה ויורד לכם גשם, מורה ומלקוש,

נירו לכם ניר, זרעו לכם לצדקה, קצרו לפי חסד.

- יג'וד מגל כי בשל קציר,   ב

שנת תבואה חדשה,

====================================

====================

(הקוצרים צועדים קדימה לקמה, המקהלה שרה:)

השמש במערב יורדת, שוקעת, כומר השמים אודם חכליל,

מעירות יהודה נוהר העם בקול מצהלות ובקול חליל,

תרועת גיל נשאה באויר קול שירן, קול רינה ושיר.

השדה בשבילו עומד לקציר כל שבלת - מאה שערים.

- בא השמש? הקוצר ישאל, - הן הן והן, - יענהו הקהל,
- האקצור ובזה המגל? - הן הן והן. - יענהו הקהל.
- וחלקה זו? - יוסיף וישאל, - הן הן והן. - יענהו הקהל.

====================

(מתחילים לקצור. המקהלה והקהל שרים "ארץ נתנה יבולה", "ראינו עמלנו, אחים, אחיות" ושירי עומר וקציר שונים, ÷ גמרו לקצור. מאגדים אגודות ומחלקים בין הילדים, - התהלוכה חוזרת לחצר בשירה, שתי בחורות מקבלות את פני מביאי העומר ומסדרות את האגודות, מכריזים:)

שנת תבואה חדשה,

(המקהלה:)

ניבים דוברים אלי: זרעיבו
במענית לבב,
ויום יגיע יהיינו
לשבלי זהב.

וילד רך יבא אליך
פרחי דגן לבר,
והלך דל במלילותיך
רעבונו לשבור.

חדוש חורש וזרע זורע
במענית הלב
ובואו בואו זר ורע
לחג קציר קרב.

הגין אנו לבדוק לפני הפסח את פירורי החמץ ולבערם.

החסידות אומרת, שזהו רמז לבדיקת חמץ שבלב, שכדאי מאד לבער גם אותו מתוכנו.

בימי צרה ומצוקה כשצוררינו הרימו ראש ומשפילים את כבודנו, נבער את החמץ -

שנאת חנם שבלבנו ויהיה חג הפסח, חג חרותנו חג נקי מחמץ גשמי ורוחני.

עם שומר במשך אלפי שנים את יום צאתו מבית עבדים. ודרך כל מחילות השעבוד והאונס והאינקויזיציה והשמד והפרעות נושאת האומה בלבה את הגעגועים לחופש ומביאה אותם לידי ביטוי עממי אשר לא יפסח על כל נפש מישראל, על כל נפש עניה ומרודה.

מאבות אל בנים, דרך כל הדורות, נמסר דבר יציאת מצרים, - זכרון אישי אשר איננו מחויר ואיננו דהה.

" בכל דור ודור חיב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים". - אין לך שיא של הכרה היסטורית מרומה מזה, ואין לך התמזגות של יחיד וכלל - ברחבי כדור העולם ובעמקי הדורות - גדולה מאשר בצו פידגוגי עתיק זה .

איני יודע יצירה ספרותית יותר מחנכת לתיעוב העבדות ולאהבת החירות כספור השעבוד ויציאת מצרים. ואינני יודע שום זכרון עתיק שכלו מופנה לקראת העתיד, שכלו סמל להווה ולעתידנו כ"זכר יציאת מצרים". איזה יצר חרות עמק טבוע בלב אם שיכול היה באביב ימיו ליצור יצירה גאונית כזאת ולמסור אותה מדור לדור.

סברי מרנן ורבנן ורבותי,
ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם בורא פרי הגפן:
ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר בחר בנו מכל העמים ורוממנו מכל לשון
וקדשנו במצותיו, ותתן לנו יי אלהינו באהבה מועדים לשמחה, חגים וזמנים לששון
את יום חג המצות הזה, זמן חרותנו מקרא קודש זכר ליציאת מצרים, כי בנו בחרת
ואותנו קדשת מכל העמים ומועדי קדשך בשמחה ובששון הנחלתנו: ברוך אתה יי מקדש
ישראל והזמנים:
ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, שהחינו וקימנו והגיענו לזמן הזה:

סברי צעירי ישראל בקצבי גלויות, חברי ורבותי, נקדש את חג הפסח הזה,
נברך למעוני עמנו בתפוצותיהם, נרדפים ומגורשים, מרודי עוני ונטולי ישע,
מטלטלים על פני ארצות וימים, שוחרי פדות וגאולה;
נקדש זכר חללי ישראל בכלאי גולה, שדעכו, נהרגו ונטבחו ונשרפו חיים על קדושת
נצח קיומנו;
נעלה של לב זכר קדושינו, לוחמי קוממיות ישראל בארצנו;
נקדש ברטט כל טפת דם חברינו הטהורים, אשר נפלו במערכות ההעפלה וההגנה;
נברך חלוצי העם לעליותיהם, אשר הפרו בחלבם ורוו בזעתם שדמות מכורה, אשר
הפכו בצות קדחת לשדות קמה, מדבר ושרשי הרים לנאות דשא וגנים, אשר סללו
דרכים ויבנו שממות ארץ. ויתחדשו עלינו מועדים לשמחה, חגים וזמנים לששון, חג
חרותנו זכר ליציאת מצרים. יקודש המאמץ המעפיל, הבונה, והלוחם הפורץ וצולה,
היוצר חברת עבודה ושויון, אשר עודדנו והחינו וקימנו והגיענו לזמן הזה.

הא לחמא ענ[illegible] די אכלו אבהתנא בארעא דמצרים. כל דכפין ייתי ויאכל, כל דצריך ייתי ויפסח. השתא הכא. לשנה בארעא דישראל. השתא עבדי. לשנה הבאה בני חורין.

כל דכפין - ייתי ויכול. כל דצריך ייתי ויפסח.
השנה עבדי - לשנה הבאה בני חורין.

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות; שבכל הלילות אנו אוכלין חמץ ומצה, הלילה הזה כלו מצה; שבכל הלילות אנו אוכלין שאר ירקות הלילה הזה כלו מרור; שבכל הלילות אין אנו מטבלין אפילו פעם אחת, הלילה הזה שתי פעמים; שבכל הלילות אנו אוכלין בין יושבין ובין מסובין. הלילה הזה כלנו מסובין:

עבדים היינו לפרעה במצרים. ויוציאנו יי אלהינו משם ביד חזקה ובזרוע נטויה, ואלו לא הוציא הקדוש ברוך הוא את אבותינו ממצרים הרי אנו ובנינו ובני בנינו משעבדים היינו לפרעה במצרים, ואפילו כלנו חכמים כלנו נבונים כלנו זקנים כלנו יודעים את התורה מצוה עלינו לספר ביציאת מצרים. וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח:

(המקהלה:)

בני ישראל פה כלנו, ממצרים יוצאים אנו,
בני ישראל, בני ישראל.
מקלותינו בידינו, שקי מצות על שכמנו, וחגורה על מתנינו -
ככה נצא ממצרים.

(המקהלה:)

עבדים היינו - עתה בני חורין.

השעבוד.

במתי מעט, בשבעים נפש, ירדו אבותינו מצרימה, ואתה שמך אלוהינו ככוכבי השמים לרוב, כמה שנאמר: בני ישראל פרו וישרצו ויעצמו במאד מאד ותמלא הארץ אותם.

ויקם מלך חדש על מצרים ויאמר אל עמו:" הנה עם ישראל רב ועצום כמנו. הבה, נתחכמה לו, פן ירבה".

וישימו עליו שרי מסים למען ענותו בסבלותם. ויבן ערי מסכנות לפרעה, את פיתום ואתם רעמסס, ויעבידו מצרים את בני ישראל בפרך. וכאשר יענו אותו - כן ירבה וכן יפרוץ, -

בשעה שאמר פרעה:" הבה נתחכמה", קבץ את כל ישראל ואמר להם: "בבקשה מכם, עשו עמי בטובה." נטל פרעה סל ומגרפה ועושה בלבנים וכל מי שראה את פרעה עושה ככה, היה נוטל סל ומגרפה ועושה אף הוא כך, ועשו עמו בזריזות כל היום לפי כוחם. כיון שהחשיך העמיד עליהם נוגשים ואמר להם:" חשבו את הלבנים". - עמדו ומנו אותם. אמר להם לישראל: " כזה אתם מעמידים לי בכל יום".

ויאמר פרעה למילדות העבריות ויצו לכל עמו לאמר:
"כל הבן הילוד - היאורה תשליכוהו".

היו בנות ישראל טומנות את ילדיהן במחילות, היו המצרים נוטלים את בניהם הקטנים

ומכניסים אותם לבתיהם של ישראל ועוקצין אותם והם בוכים, היה התינוק של ישראל שומע את חברו בוכה ובכה עמו. מיד היו המצרים נוטלים אותם ומשליכים לֵיאור. -

היו בנות ישראל יוצאות לשדה ויולדות שם תחת התפוח ועוזבות את התינוק בעד היה הקב"ה שולח מלאך והיה מנקה אותם וממרם ומלקט להם שתי אבנים; מהאחת היה התינוק יונק דבש ומהשניה - חלב. וכיון שהיו המצרים מכירים בהם ובאים להרגם נעשה להם נס ונבלעו באדמה. וכשגדלו היו צצים כעשב ובאים חילות - חילות לבתי הוריהם.

+++++++++++++++++++++++++++

משה יוצא אל אחיו.

ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלותם. וירא איש מצרי מכה איש עברי מאחיו ויך את המצרי ויטמנהו בחול. ויצא ביום השני וירא שני אנשים עבדים נצים. ויאמר לרשע: "למה תכה רעך?" ויאמר: "מי שמך לאיש שר ושופט עלינו? הלהרגני אתה אומר כאשר הרגת את המצרי?" ויירא משה ויברח וישב בארץ מדין.

ומשה היה רועה את צאן יתרו וינהג את הצאן אחר המדבר. כשהיה משה רועה את הצאן במדבר, ברח גדי מן העדר. היה משה רץ אחריו, עד שבא לבריכה של מים ועמד לשתות. אמר משה: "אני לא ידעתי כי צמא אתה- ועכשיו ודאי עיפת." הרכיבו משה על כתפיו והיה מהלך. אמר לו הקב"ה למשה: "יש לך רחמים על צאנו של בשר ודם, חייך, אתה תרעה את צאני - ישראל." -

ויהי בימים ההם ויאנחו בני ישראל מהעבודה ויזעקו ותעל שועתם מן העבודה.ויקר

אלוהים אל משה מתו הסנה ויאמר:"משה, משה. ראה ראיתי את עני עמי אשר
במצרים ואת צעקתם שמעתי. ועתה, לכה ואשלחך לפרעה והוצא את עמי בני
ישראל ממצרים, אל ארץ הכנעני, והחיתי,והאמורי, והפריזי,והחיוי,והיבוסי,
אל ארץ זבת,חלב ודבש."

והאלוהים ידבר - ואליו ידבר :" לך, שוב מצרימה ועשית לי עם".
- הידעת איך יעשה עם?
- את האובדים ואת האומללים תקרא אליך, את כל אשר ייאנחו מהעבודה ומרוב
פרך ואשר ייענו תחת יד נוגשים ופקידים ואין להם בלתי אם לבם,ובלב הזה-
מעט רגש. ודברת אליהם והצאתם מבית העבדים וגאלתם ונתת להם חוקים
ומשפטים ועשית אותם לעם.

לך, בוא מצרימה ובאת אל הנענים והאמללים, אל כל הנאנחים והנדכאים
ואמרת אליהם כי עבדים הם. - והם לא יבינו; ואמרת אליהם כי א ו מ ל ל י ם
הם - והם לא ידעו; כי גדול ענים וגדולים מכאותיהם ונורא לחצם - והם
לא יאמינו. ופקחת עיניהם בחוזק יד על כל לחצם ועל כל עניים -
וגאלת אותם.

ועם רב ימשך אחריך מקרב אחיך אשר לא ידעת ואשר לא ידעוך עוד ומקרב כל
העם מסביב אשר רע ומר להם; והיית לאב המון אדם ולראש שבטיו ועשית מן
התולעים - אדם, ומן האדם - עם, ומעפרות חול - א ר ץ . - -

ופיתום ורעמסס תחלופנה והפירמידים יפלו והאובליסקים יתמוטטו והספינק-
סים לא יהיו עוד - והעם הזה יעמוד, כי לא יתם עם האומללים מעל פני
האדמה ככל ימי השמים על פני האדמה - - - -

(המקהלה:) האמנתי כי אדבר כי עניתי מאד.
(המקהלה:) והיא שעמדה לאבותינו ולנו שלא אחד בלבד עמד עלינו לכלותינו,
אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו, והקדוש-ברוך הוא
מצילנו מידם:

ויקשה ה' את לב פרעה ואת לב עם מצרים וימענו לשלוח את ישראל מעבדם ויכה ד'
את מצרים במכות: דם, צפרדע, כנים, ערוב, דבר; שחין, ברד, ארבה, חשך,
מכות בכורות.

+++++++++++++++++++++

שפוך חמתך על הגויים אשר לא ידעוך ועל ממלכות אשר בשמך לא קראו: כי אכל את
יעקב ואת נוהו השמו: שפך עליהם זעמך וחרון אפך ישיגם: תרדוף באף
ותשמידם מתחת שמי ד':

על השחיטה.

שמים, בקשו רחמים עלי.
אם יש בכם אל ולאל בכם נתיב -
ואני לא מצאתיו -
התפללו אתם עלי.
אני - לבי מת ואין עוד תפילה בשפתי,
וכבר אזלת יד אף-אין תקוה עוד -
עד מתי, עד אנה, עד מתי?

התליין, הא צואר - קום שחט.
ערפני ככלב, לך זרע עם-קרדום,
וכל הארץ לי גרדום -
ואנחנו - אנחנו המעט.
דמי מתר - הך קדקד, ויזנק דם רצח;
דם יונק ושב על - כתנתך -
ולא ימח לנצח, לנצח.

ואם יש-צדק - יופע מיד.
אך אם-אחרי השמדי מתחת רקיע
הצדק יופיע -
ימגר-נא כסאו לעד.
וברשע עולמים ימים ימקו;
אף-אתם לכו, זדים, בחמסכם זה
ובדמכם חיו והנקו.

וארור האומר: נקום.
נקמה כ ת, נקמת דם ילד קטן
עוד לא-ברא השטן -
ויקב הדם את התהום.
יקב הדם עד תהומות מחשכים,
ואכל בחשך וחתר שם
כל מוסדות הארץ הנמקים.

....
....

. יציאת מצרים .

ויהי בשלח פרעה את העם -
ויהפך לבו ולב עבדיו אל העם ויאמרו:
"מה זאת עשינו, כי שלחנו את בני ישראל מעבדנו?" -

וירדפו מצרים אחריהם וישיגום חונים על הים.

כשעמדו בני ישראל על הים היו שבטים מנצחים זה עם זה. זה אומר: "אני ארד תחילה לים". וזה אומר: "אני ארד תחילה לים." מתוך שהיו עומדים ומתוכחים קפץ שבטו של בנימין וירד לים תחילה. לפיכך זכה שיבנה בית המקדש בחלקו של בנימין.--

וירדפו מצרים ויבואו אחריהם אל תוך הים וישב הים לאיתנו ומצרים נסים לקראתו.-

בשעה שבקש הקב"ה להטביע את מצרים בים, עמד עוזא שר של מצרים ונשתטח לפניו ואמר: "רבונו של עולם, במידת הרחמים בראת את עולמך, למה אתה רוצה להטביע את בני?" כיון ששמע זאת מיכאל, רמז לגבריאל וטס למצרים ושמט לבנה עם טיטה ותינוק אחד עמה ששקעוהו בבנין ובא ועמד לפני הקב"ה. אמר: "כך שיעבדו את בניך." מיד ישב עליהם הקב"ה במידת הדין וטבעם בים.

באותה שעה רצו מלאכי השרת לומר שירה לפני הקב"ה, אמר להם: "מעשי ידי טובעים בים ואתם אומרים שירה לפני:"

....

....

בצאת ישראל ממצרים
בית יעקב – מעם לועז
היתה יהודה לקדשו
ישראל ממשלותיו.

הים ראה וינס
הירדן – יסב לאחור,
ההרים רקדו כאלים
גבעות כבני צאן.

מה לך הים כי תנוס,
הירדן – תסב לאחור?
ההרים תרקדו כאלים
גבעות כבני צאן?

מלפני אדון חולי ארץ
מלפני אלוה יעקב,
ההופכי הצור אגם מים
חלמיש למעינו מים.

::::::::::::::::::::::::::::::

אזי ישיר משה ....

אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לד': אשירה לד' כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה בים. (המקהלה)

כנגד ארבעה בנים דברה תורה, אחד חכם, ואחד רשע, ואחד תם ואחד שאינו יודע לשאול:

חכם מה הוא אומר, מה העדות והחוקים והמשפטים אשר צוה יי אלהינו אתכם ואף אתה אמר לו כהלכות הפסח אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן:

רשע מה הוא אומר. מה העבודה הזאת לכם. לכם ולא לו, ולפי שהוציא את עצמו מן הכלל כפר בעקר, ואף אתה הקהה את שיניו, ואמר לו בעבור זה עשה יי לי בצאתי ממצרים. לי ולא לו. אלו היה שם לא היה נגאל:

תם מה הוא אומר. מה זאת אמרת אליו בחוזק יד הוציאנו יי ממצרים מבית עבדים:

ושאינו יודע לשאול את פתח לו. שנאמר, והגדת לבנך ביום ההוא לאמור בעבור זה עשה ה׳ לי בצאתי ממצרים:

רבן גמליאל אומר, כל שלא אמר שלשה דברים אלו בפסח לא יצא ידי חובתו ואלו הן: פסח, מצה ומרור:

פסח שהיו אבותינו אוכלים בזמן שבית-המקדש היה קים על שום מה על שום שפסח הקב"ה על בתי אבותינו במצרים, שנאמר, ואמרתם זבח הוא ליי. אשר פסח על בתי בני-ישראל במצרים בנגפו את מצרים ואת בתינו הציל ויקוד העם וישתחוו:

(אוחז מצה בידו ומראה אותה למסובין:)

מצה זו שאנו אוכלים על שום מה, על שום שלא הספיק בצקם של אבותינו להחמיץ

עד שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה וגאלם, שנאמר, ויאפו את הבצק אשר
הוציאו ממצרים עגות מצות כי לא חמץ כי גורשו ממצרים ולא יכלו להתמהמה
וגם צדה לא עשו להם:

(אוחז המרור בידו ומראה אותו למסובין:)

מרור זה שאנו אוכלים על שום מה, על שום שמררו המצריים את חיי אבותינו במצרים,
שנאמר, וימררו את חייהם בעבודה קשה בחומר ובלבנים ובכל עבודה בשדה, את
כל עבודה אשר עבדו בהם בפרך:

בכל דור ודור חיב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים! שנאמר, והגדת לבנך
ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה יי לי בצאתי ממצרים. לא את אבותינו בלבד גאל
הקדוש ברוך הוא אלא אף אותנו גאל עמהם. שנאמר, ואותנו הוציא משם למען הביא
אותנו לתת לנו את הארץ אשר נשבע לאבותינו:

לכך אנחנו חיבים להודות, להלל, לשבח, לפאר, לרומם, לחדר, לברך, לעלה ולקלס
למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים האלה, הוציאנו מעבדות לחרות, מיגון
לשמחה, ומאבל ליום טוב, ומאפלה לאור גדול, ומשעבוד לגאולה, ונאמר שירה
חדשה הללויה:

(המקהלה:) הללויה, הללו--אל בקדשו הללוהו ברקיע עזו:
הללוהו בגבורותיו הללוהו כרוב גדלו:
הללוהו בתקע שופר הללוהו בנבל וכינור:
הללוהו בתוף ומחול הללוהו במינים ועגב:
הללוהו בצלצלי--שמע הללוהו בצלצלי תרועה:
כל הנשמה תהלל יה הללויה:
כל הנשמה תהלל יה הללויה:

מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה: יי לי לא אירא מה יעשה לי אדם: יי לי בעזרי
ואני אראה בשנאי: סוב לחסות ביי מבטח באדם: סוב לחסות ביי מבטח בנדיבים:
כל גוים סובבוני בשם יי כי אמילם: סבוני גם סבבוני בשם יי כי אמילם: סבוני:
כדברים דעכו כאש קוצים בשם יי כי אמילם: דחה דחתני לנפול ויי עזרני: עזי
וזמרת יה ויהי לי לישועה: קול רינה וישועה באהלי צדיקים ימין יי עשה חיל:
ימין יי רוממה ימין יי עשה חיל: לא אמות כי אחיה ואספר מעשי יה יסר יסרני
יה ולמות לא נתתני: פתחו לי שערי צדק אבא בם אודה יה: זה השער ליי צדיקים
יבואו בו: אודך כי עניתני ותהי לי לישועה: אבן מאסו הבונים היתה לראש
פינה: מאת יי היתה זאת היא נפלאת בעינינו זה היום עשה יי נגילה ונשמחה
בו:

(המקהלה:)
ממעמקים קראתיך יה אלי שמע קולי שמע תחנוני -אלי.

(המקהלה:)
אודך כי עניתני..............

(המקהלה:)
ברוך הבא בשם יי ברכנוכם מבית יי: אל יי ויאר לנו אסרו חג בעבותים
עד קרנות המזבח: אלי אתה ואודך אלהי ארוממך: הודו ליי כי טוב כי
לעולם חסדו:

(המקהלה:)
ויהי ביום ההוא............

++++++++++++++++++++++++++++++++++

קומו תועי מדבר, צאו מתוך השממה, עוד הדרך רב, עוד רבה המלחמה.
רב לכם לנוע לנוד בערבה ולפניכם פרושה דרך גדולה,רחבה.
אל נא יעצרוננו פגרי הנחשלים שבעבדותם מתו, נפסח על החללים.
ירקבו ביקלונם סרוחים על צרורותם, שבכתפם נשאו ממצרים אותם.
ימתק למו חלומם, חלום רב בצלים, שומים, דודים מלאי בשר רבים ועצומים.
עוד היום או מחר יחלק רוח קדים עם העיט גופת אחרון העבדים.
והשמש תשמח אלי-גיל לשלוח בראשונה אור על פני דור כביר כוח.
ובתרועה יצהיל גם-הדור ראשונה פניו לקראת שמש והדר גאונה.
קומו איפוא נדים. עזבו את השממה. אך אל-יעל קולכם, דרכו עז בדממה.
פן צעדכם ירגיז מדבר ונרדמיו - איש ואיש בלבבו ישמע הד פעמיו.
איש בלבבו ישמע קול אלוה דובר:"לך. היום אל-ארץ חדשה אתה עובר.
לא. לא לחם קלקל, שלו ודגן שמים - לחם עצב תאכל,פרי עמל ידים.
לא. לא אהל תהו ועליות שחקים - בית אחד תבנה, אהל אחד תקים.

כי מלבד המדבר תחת השמים, עוד לאלוה עולם גדול רחב ידים.

ומלבד ילל הישימון, דמי הציה - תוגש תחת שמשו ארץ יפה-פיה".

:::::::::::::::::::::::

:::::::::::::

(המקהלה:)

כי בשמחה תצאון, ובשלום תובלון.
ההרים והגבעות יפצחו לפניכם רינה.
וכל עצי היער ימחאו כף.

=======================

אנחנו גבורים.
דור אחרון לשעבוד וראשון לגאולה אנחנו ו
ידנו לבדה, ידנו חזקה
את-כבד העול מעל צוארנו פרקה.
ונזקף ראשנו שמימה ויצרו בעינינו -
על-ראשי הצורים בין מפלש עבים
שתינו ממקורו הדרור עם כל-נשרי שמים-
ומי אדון לנו?

גם עתה - אם סגר עלינו מדברו אל נקם.
כמעט נגע בנו שיר עזוז ומרי - ונקם.
לחרבות. לרמחים. התאחדו. הימינו.
על אף השמים וחמתם-
הננו עלינו בסערה."
הננו ועלינו.
אם-אסף האל מעמנו את ידיו
וארוננו ממקומו לאימוץ -
נעל-נא אפו בלעדיו.

ותחת עין זעמו, לברק חמת מבטו,
נרד לפנינו פועפות ההרים האלה,
ופנים נתראה באויב החמוש.
האזינו.
הסערה ם-היא קוראת לנו:"ההינו".
לחרבות. לרמחים. יתפרקו ההרים, ישתברו הגבעות
או יפלו פגרנו חמרים חמרים -
ההרה". ---

מחול מסדה.

לא נתקה עוד השלשלת
עוד נמשכת השלשלת
מני אבות אלי בנים
מני מדורות אלי מדורות.

עוד נמשכת השלשלת -
וקדו ככה אבותינו,
יד אחת על שכם רע
ספר תורה ביד שניה.

סבל אומה באהבה נשא -
רקדו ככה אבותינו
כך נרקודה גם אנחנו
יד אחת תאמץ מעגל
מכאובי דור תחבק שניה.

ספר יגונות גדול אחד -
כך נרקודה גם אנחנו.
אבותינו עת רקדו
עצמו היטב, עצמו עיניהם
ומעינות חדוה נפתחו.

קלו ככה אז רגליהם
העינים עצמות,
אבותינו עת רקדו,
ידעו, ידעו אז אבותינו
כי על תהומות ירקדו,

ועיניהם אם יפקחו -
וסכרו מעינות חדוה,
תתפורר לתהום שלשלת,
ידעו, ידעו אז אבותינו -
-כך נרקודה גם אנחנו.

ועצומות הן כך עינינו,
כה נמשיכה השלשלת
ועינים עצומות,
פן תנותק ותתפורר,
-כך נרקודה גם אנחנו.

כך נמשיכה השלשלת -

לא נותקה עוד השלשלת.-
-אן תובילי? לאן עולה היא?
הלאה, הלאה, הלאה, הלאה.
אל נחקורה, אל נשאלה -

כך נמשיכה השלשלת.

==============================
=====================

נשירה ונהללה ....
הבה נשירה ....
הודו ליי כי טוב........
כי לא נאה.............
אדיר הוא..............

אחד מי יודע?...........
חד גדיא...............
עבדים היינו............

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXXXXX